

mu nemožné. Zároveň zjišťuje, že perversní pud obžalovaného jest následek jeho psychopatického stavu. Zjištění to buduje na posudku soudních lékařů, kteří uvádějí, že tu není předpokladů pro trestnost vylučující důvody ve smyslu §§ů 2 písm. a), b), c) tr. zák., ježto obžalovaný byl si vědom svého jednání a jeho trestnosti, že však jednal ve stavu neodolatelného donucení, jelikož vůle jeho jest příliš slabá, aby je překonal a perversní jeho pud, který může býti účinkem psychopatického stavu obžalovaného, jest silnějším, než ethická jeho vůle. Vzhledem k těmto zjištěním nemůže však býti řeči o stavu neodolatelného donucení ve smyslu §u 2 písm. g) tr. zák. Ustanovení to předpokládá, že pachatel je duševně normální. Neodolatelné donucení spočívá v tlaku psychickém nebo fysickém, který zrušuje svobodu vůle pachatele. Tlak psychický, t. zv. stav nouze, jenž by v projednávaném případě mohl přijíti v úvahu, však předpokládá takovou kolisi právních statků, že z nich zachrániti lze jen jeden obětováním právního statku méněcenného. Kolise takové zde není, neboť ukojení pohlavního pudu vůbec není statkem, právem chráněným, a nebyl proto obžalovaný oprávněn, by k ukojení svých chťičů porušil právního statku §em 129 I b) tr. zák. chráněného. Naproti tomu bylo na obžalovaném, by abnormální svůj pud ovládal, ježto pud ten ho nezavil úplně svobody vůle. O tom by bylo možno mluvíti jen tehdy, kdyby psychopatický stav jeho měl v zápětí aspoň na čas poruchu duševní ve smyslu §u 2 písm. a)–c) tr. zák. Možnost tu nalézací soud sám vylučuje. Dlužno tedy pokládati psychopatický stav obžalovaného, který podle posudku znalců a zjištění rozsudku nedosahuje stupně poruchy duševní, přičetnost jeho zrušující, nýbrž jen zeslabuje morální odpor obžalovaného, jen za okolnost polehčující ve smyslu §u 46 písm. a) tr. zák. a jest proto výrok první stolice zmatečným ve smyslu §u 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 1537.

Není krádeží v rodině (§ 463 tr. zák.) krádež na sourozencích rodičů pachatelových, třebas žili s ním ve společné domácnosti.

Dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil škodu z jedné z nich v době, kdy již spáchal jiné, nastane za ostatních podmínek §u 187 tr. zák. beztrestnost krádeže, z které byla škoda nahrazena, jen, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími.

(Rozh. ze dne 10. března 1924, Kr II 533/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 28. července 1923, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173 a 174 II. c) tr. zák. a přestupkem §u 36 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 233 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 9 b) a 10 §u 281 tr. ř. S hlediska důvodů zmatku čís. 9 a), 9 b) a 10 namítá, že, poněvadž je zjištěno, že Julie R-ová jest stěžovatelovou tetou (sestrou jeho matky) a že v době krádeže žila s nimi ve společné domácnosti, bylo stěžovatelův čin posuzovati podle §u 463 tr. zák., že tudíž, jelikož nebylo tu návrhu hlavy rodiny na jeho potrestání dle uvedeného ustanovení zákonného, nebylo státní zastupitelství oprávněno, jej stíhati. Námitka, kterou zmateční stížnost z důvodů zmatků, jí v tom směru číselně uvedených, provádí pouze důvod čís. 10, jež mohla by však přejíti v úvahu také jako uplatňování důvodu zmatku čís. 9 c) §u 281 tr. ř., jest neodůvodněna již proto, že krádež na tetě nespadá pod pojem krádeží mezi blízkými příbuznými ve smyslu §u 463 tr. zák. Tento vyjimečný předpis dlužno, pokud jde o okruh osob, na něž se vztahuje, vykládati dle povahy věci přísně a vyloučiti z něho příbuzné vzdálenějšího stupně. Kromě manželů uvádějí se v něm pouze rodiče, děti a sourozenci; není tudíž přípustno, rozšiřovati jeho působnost i na další příbuzné, tedy ani na sourozence některého z rodičů, o jakého jde v tomto případě, a z jehož držení stěžovatel dle rozsudkového výroku, co do správnosti ani zmateční stížností nepopřené, věci ve svůj prospěch odejmul. Nesejde tudíž na tom, zda žila Julie R-ová v době krádeže se stěžovatelem ve společné domácnosti, není proto ani neúplnosti rozsudku, vytykáne mu nepřímou zmateční stížností, v tom, že, nedbaje snad dotyčných výsledků hlavního přeličení, nezjišťuje, že oba ve společné domácnosti žili.

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že v rozsudku nejsou uvedeny důvody, z kterých nalézací soud, přes to, že se stěžovatel hájil v ten rozum, že revolver vrátil ještě před udáním, a opak ničím zjištěn nebyl, pokládá za zjištěno, že stěžovatel toho neučinil. Výtce nelze přiznati oprávnění. Krádež přestává podle §u 187 tr. zák. býti trestnou, když pachatel z účinné lítosti napraví, prve, nežli soud nebo jiná vrchnost zví o jeho provinění, v š e c h n u škodu, vzešlou z jeho skutku. Dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil-li škodu z jedné z nich v době, kdy již spáchal jiné, nastane beztrestnost krádeže, z které byla škoda nahrazena, za ostatních podmínek §u 187 tr. zák., jen, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími, tvořícími jen jednotu vnější podle §u 173 tr. zák. Jsou-li však jednotlivé krádeže dle pachatelova záměru jen částí zamýšleného činu úhrnného s vykonáním jednoho a téhož zločinného úmyslu, tak že pozdější krádeže jsou jen pokračováním dřívějších a všechny pospolu tvoří jeden čin a jednu krádež, nestane se náhradou škody z jednoho takového zlodějského útoku beztrestným ani tento, poněvadž právě není zadost učiněno požadavku §u 187 tr. zák., by nahrazena byla celá škoda, z činu vzešlá. Stěžovatel odňal podle rozsudku pro svůj užitek kromě revolveru ještě dva páry zlatých naušnic, náhrdelník a zlatý prsten, vesměs v lednu 1923, vesměs z držení a bez přivolení Julie R-ové, využívaje její nepřítomnosti,

a vesměs z téže místnosti. Jde tu tedy, i kdyby obžalovaný ony věci snad neodňal jedním útokem, o krádeže v takovém vnitřním spojení, že pozdější byla vždy pokračováním dřívějších, tudíž všechny pospolu jsou krádeží jedinou, a byla by proto nastala beztrestnost pro účinnou lítost jen, kdyby byl obžalovaný nejen vrátil revolver, nýbrž nahradil celou škodu před tím, než bylo četnictvu oznámení učiněno, čehož sám ne tvrdí. Nelze proto vadu, která by činila rozsudek zmatečným podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., spatřovati v tom, že v něm ve směru, naznačeném ve zmateční stížnosti, nejsou uvedeny důvody, ani není rozsudek neúplným proto, že se v něm ona obhajoba stěžovatelova pomíjí mlčením.

Čís. 1538.

»Nezpůsobilým k povolání« ve smyslu Šu 152 tr. zák. jest, kdo nemůže konati veškeré podstatné práce, jaké nastávají při zaměstnání jeho druhu.

(Rozh. ze dne 10. března 1924, Kr II 551/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 4. října 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle podle Šu 152 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje jediný důvod čís. 10 Šu 281 tr. ř., dovozujíc, že výrok napadeného rozsudku, že porušení zdraví Františka Sch-a a jeho nezpůsobilost k povolání trvaly déle než 20 dní, není opodstatněn skutečnostmi, napadeným rozsudkem zjištěnými, že byl Sch. po 21 dní lékařem ošetřován a že byla část zranění ještě 28. dne pokryta hnědým strupem. Stížnost není v právu. Dovolávaný zmatek předpokládá, že napadený rozsudek podřaduje skutek obžalovaného, jím zjištěný, pod jiné zákonné ustanovení, než které se k němu vztahuje při správném výkladu zákona. Stížnosti jest proto vycházeti výhradně ze skutkových zjištění napadeného rozsudku v jejich celistvosti. Rozhodovací důvody zjišťují — mimo předpoklady, stížností uvedené — ještě dále, že při části zranění — a to, jak plyne z nálezů a posudku znalců, u rány na pravém předloktí — lpěla ještě 28. dne kůže pevně na podkladě. Pokud byly na tomto místě kůže a přirozeně i podkožní vazivo s kostním anebo svalovým podkladem srostlé, byla pohyblivost pravého předloktí, t. j. údu, jehož nejen při tělesné práci, nýbrž i při skoro všech úkonech denního života postrádati nelze, omezena, protože jakýkoliv, obzvláště prudší nebo namáhavější pohyb vyvolal bolesti, které účinkovaly nepříznivě na celkový zdravotní stav zraněného. Je-li zraněný, zejména zemědělec, svým povoláním obzvláště v době žní nucen k těžším, namáhavějším pracem, jaké bez úplného ovládnutí pravé ruky vykonati nelze, musí se po dobu, po kterou vada trvá, zdržeti nejen prací, které jsou mu pro tuto vadu naprosto nemožny, nýbrž